

som angaar Forholdet paa Helsingørs Rhed, angiver ganske udtrykkeligt, hvorledes Bekjendtgjørelsen skal foretages. Den skal nemlig indrykkes i Helsingørs Avis, det vil utvivlsomt sige Helsingørs Aviser. Det hedder dernæst i Plakaten af 25de August 1825 „samt at Bekjendtgjørelsen udenfor Helsingør sker i den Avis, hvortil offentlige Bekjendtgjørelser for Provindsen indføres.“ Det er Stiftsavisen, saaledes fortolke alle vedkommende Embedsmænd det. Men naar nu f. Ex. et saadant Anker opffiskes indtil Agger, saa skal Bekjendtgjørelsen derom indrykkes i Ribe Stiftstidende, og hvis det nu er Folk fra Limfjordsægnene, som aldrig se dette Blad, der har mistet Ankeret, saa vil en saadan Bekjendtgjørelse jo Intet hope at betyde. Medens der i det foreliggende Lovudkast siges, i det eller de stedlige Blade“, hvilket er korrekt, bestemmes der forskjelligt paa de forskjellige andre Steder. Denne Ulempe kan jo fjernes ved Optagelsen af selve Plakaten af 25de August 1825, hvorved der kan fastsættes samme Bestemmelse, det eller de stedlige Blade“ for alle lignende Tilfælde. Denne enkelte Del af Plakaten af 25de August 1825 er altsaa ikke tidsfvarende, men det kan jo let rettes ved, at dets Indhold iøvrigt optages i selve Loven. Jeg vilde ønske, at de ærede Medlemmer, som andefale os at lade dette Lovforslag nyde videre Fremme vilde skaffe os Oplysninger om, hvorledes Forholdet med Hensyn til denne Sag er i andre Lande, der have en Sølovgivning. Dernæst vilde jeg ønske, at man ved en vis nærmere Bestemmelse vilde indskrænke de 2 Maaneder og endelig for det Trede indbefomme de smaa Krav og optage Plakaternes Indhold iøvrigt rettet efter de øvrige Bestemmelser angaaende Bekjendtgjørelsen i § 2. Selv om dette imidlertid sker under den øvrige Behandling af dette Lovforslag, er jeg alligevel i Tvivl, om man ikke for at fyldestgøre eet Hensyn tilføjesetter andre, som maa anses for at være lige saa vigtige; thi holdes Jarvandet ikke ryddeligt, kan man udsætte Folk for at miste deres Ankere, som de ellers vilde kunne beholde, og det er lige saa ubehageligt for Skipperne, Rhedere og Assurandører, som det er for dem ikke at faae de Ankere, de tidligere have mistet.

Navn: Jeg vil erkjende med den ærede sidste Taler, at det maatte i og for sig kunde være hensigtsmæssigt, at der nærmere tilveiebringes Udkaft i Overensstemmelse med de tilsvarende Love i andre Lande; men jeg tror paa den anden Side, at vor Lovgivning i saa Henseende er temmelig eneftaaende, idet en Skipper, som mister sit Anker, jo kun i 3 Dage har en vis Fortrinsret til at tage det eller i det Hele kan gjøre sin Eiendomsret gjældende. Det er jo dog den virkelige og naturlige Følge deraf, at en Skibsfører næsten aldrig kan faae sit Anker igjen, i ethvert Tilfælde kan det meget let opfordre til, at han

overmaade vanskelig faar Folk til at finde det i Løbet af disse 3 Dage, medens det allerede den fjerde Dag kan være temmelig let at finde det mistede Anker. Jeg synes derfor, at den gjældende Lovgivning er i saa stærkt Strid med, hvad der maa siges at være retfærdigt paa dette Gebet, saa at det maatte være et stærkt Hensyn til Hensigtsmæssigheden, der skulde gjøre sig gjældende, for at man skulde bevare Lovgivningen, som den er. Det er jo overmaade vanskeligt at sige, om en Forandring af Lovgivningens Bestemmelser vil gjøre den Del af Befolkningen, som kan give sig af med at finde Ankere, i større eller mindre Grad tilbøielig til at søge dem, men saaledes som her er foreslaaet, vil der dog kunne være ret god Fortjeneste forbunden med et saadant Arbejde. Jeg tror derfor virkelig, at der er al Grund til at foretage en Forandring. Om nu Fristen skal sættes til 2 Maaneder eller ikke, er, som den ærede Minister bemærkede, væsentlig en Sjønssag. Jeg tror heller ikke, at det er saa væsentligt, om Fristen bliver sat lidt længere eller lidt kortere; thi, skal der overhovedet være en Frist, saa har det ikke megen Betydning for de paagjældende Bjergere, om den er lidt længere eller lidt kortere. — Udgiften til Bekjendtgjørelsen blev nævnt af den ærede første Taler, men den er jo allerede afholdt, og Udgiften med Ankerets Oplægning vil jo ogsaa omtrent blive den samme, hvad enten det er i en lidt længere eller lidt kortere Tid, saa det forekommer mig, at der er al mulig Grund til, at denne Frist bliver den samme, som gjælder for de andre Tilfælde, nemlig for de Ankere, som der er Bøje ved. Jeg er ikke ganske sikker paa, at der i mange Tilfælde vil opnaas Noget, hvis vi vilde følge den Vej, som blev foreslaaet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad), som foreslog, at vedkommende Skibsfører skulde anmeldte, at han havde mistet et saadant Anker. Vel er det ganske vist, at i mange Tilfælde kunde saadan Anmeldelse maasse finde temmelig tidlig Sted, men i andre Tilfælde vil der kunne forløbe en meget betydelig Tid, inden det skete. Hvis for Exempel en Skibsfører paa Vestkysten af Sjælland mistede sit Anker og blev nødt til at gaa til sit Bestemmelsessted, for Exempel England, og saaledes først dervfra kunde give en Underretning om det Skete, vilde denne Frist maasse meget let kunne falde sammen med den, som er sat ind i Loven, og noget Bignende kunde finde Sted, hvis det skete ved Bornholm, men Skibsføreren var nødt til at gaa op i Østersøen, saa jeg tror ikke, at der vilde være vundet Stort derved; men paa den anden Side har jeg heller ikke Noget imod, at der blev sat en saadan Bestemmelse ind i Loven.

Det var disse Bemærkninger, som jeg havde at gjøre; de gaa jo væsentlig ud paa, at det forekommer mig, at, naar denne Sag er gjort til Gjenstand for Diskussion, maa man næsten være